Aventurile submarinului DOX

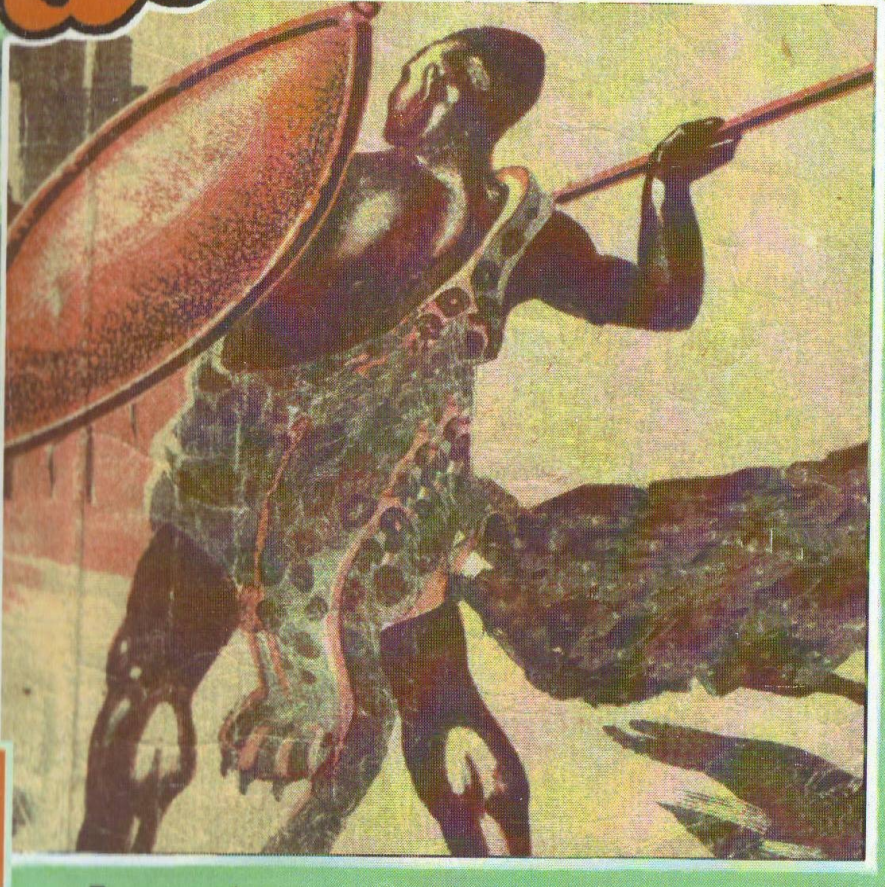

SERIE NOUĂ

97

Lupta pentru putere

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 97.

LUPTA PENTRU PUTERE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
LUPTELE DIN PĂDURE.

FOLOSINDU-SE DE CÂTEVA CLIPE DE RĂGAZ pe care le aveau, doctorul Bertram urmă să povestească lui George cum au decurs întâmplările din patria lui Pongo. (Vezi vol. 96 „*Aventurile echipajului Dox*”).

— «Am mai putut sări la timp în lături ca să mă feresc de o suliţă care zbură şuierând pe lângă ceafa mea şi se înfipse adânc în trunchiul unul palmier enorm.

Uriaşul negru care-o zvârlise, se năpusti spre mine, cu cuţitul ridicat şi răcnind de furie. Atunci detună pistolul lui Marian, negrul făcu o săritură în aer, apoi se prăbuşi la pământ.

Îi mulţumii cu un gest prietenului meu, după aceea furăm nevoiţi să ne croim drum printre tufişurile apropiate, căci din ce în ce mai multe făpturi negre se iveau din desişul de pe marginea micului luminiş.

Kubang, nepotul lui Pongo veni cu noi prin tufele dese. Aici ne eră însă cu totul cu neputinţă să ne apăram, trebuia să pornim mai departe, ca s-ajungem la un loc liber.

În vreme ce cu stăteam de pază cu arma în mâini ca să nu ne urmărească vreun duşman negru, Marian şi Kubang tăiau de zor, cu cuţitele lor, crengile tufişurilor. În felul acesta izbutirăm să înaintăm, de bine de rău şi adesea mă repezeam cu pistolul gata să trag, când auzeam vreun pârâit de crengi, dar negrii păreau că nici nu se gândesc să ne urmărească.

Ei se aflau acum în luminişul, pe marginea căruia zăcea mortul cu cuţitul înfipt în spate. Atacul părţii duşmane din populaţia satului lui Pongo fusese atât de repede, încât nu avurăm răgazul să ne încredinţăm daca cel ucis era într-adevăr credinciosul nostru camarad.

Mereu mi duceau gândurile la asta, în vreme ce eram nevoit să fiu cu ochii în patru, ca să-mi apăr propria viaţă. O larmă sălbatecă izbucni deodată din spre luminiş şi îmi spusei că vor fi descoperit cadavrul prietenului nostru şi-şi manifestau bucuria pentru moartea lui.

Marian se opri de odată din lucrul său şi făcu semn lui Kubang să facă la fel, apoi ciuliră amândoi urechile câtva timp; în cele din urmă prietenul meu zise:

— Robert, astea nu par de fel strigăte de bucurie. Şi ar fi de aşteptat aşa ceva, dacă mortul din luminiş ar fi într-adevăr Pongo al nostru. Pe de altă parte, strigătul asta din urmă, îmi dă de

gândit daca nu cumva Pongo să mai fie în viaţă şi mortul acela din luminiş semăna numai cu el?

— Mariane – strigai de-odată – poate că negrii duşmani credeau că Pongo e cel ucis. De acolo spaima lor când a răsunat ţipătul şi fuga lor oarecum misterioasă în pădurea de aici. Acum au descoperit, probabil, că un altul a căzut jertfă oţelului ucigător.

— Tot ce se poate – încuviinţă prietenul meu – haide să ne furişăm mai încolo ca să privim în luminiş. Poate vom putea recunoaşte cine e mortul, când îl vor duce de acolo.

Cu băgare de scamă ne furişarăm înainte şi iscodirăm printre frunze. Din păcate veneam prea târziu, căci tocmai dispăreau negrii cu mortul, care era purtat de doi oameni.

— Păcat! făcu Marian. Ar fi trebuit să ne întoarcem ceva mai curând – dar să rămânem pe urmele lor, căci după cât se pare, se retrag înapoi în sat. Haidem repede!

Dar graba strică treaba şi ne dădurăm seamă de asta îndată ce ieşirăm afară dintre tufele ocrotitoare, căci deodată, trosniră crengile de partea cealaltă în diferite locuri şi cinci săgeţi zburară la câţiva centimetri de noi.

Slobozirăm îndată armele spre locuri! E unde se mişcaseră crengile şi două ţipete ne dovediră că nu greşiserăm ţinta. Nu puteam cuteza însă să pătrundem în desiş, căci se putea să mai fie ascunşi duşmani acolo.

Marian sari îndată la dreapta prin luminiş şi se făcu nevăzut în fâşia îngustă de tufe, care despărţea rariştea de poteca ce ducea la satul lui Pongo.

Ne luarăm în grabă după el – când deodată o săgeată trecu deasupra capului meu. Mă-ntorsei fulgerător şi mai putui zări pe negrul care o zvârlise. Slobozii un glonţ şi-l văzui dispărând iarăşi printre crengi, scoţând un ţipăt.

Îmi croii pe urmă drum printre tufe şi dădui de Marian, care mă aştepta pe potecă. Ugo se afla lângă el. Kubang cu care ne înţelegeam bine pe englezeşti, vorbi cu dânsul apoi ne zise:

— Massers, Ugo nu ştie ce întâmplat. Nu ştie cine ţipat, nu ştie unde Aika şi Mtora. Întreabă Massers dacă vrea merge la libatta.

Aika era mama, Mtora fratele lui Pongo. Acum ne cerea să hotărâm dacă vroiam să mergem la „libatta”, după cum numesc Negrii din Congo satele lor.

Pe prietenii lui Pongo, pe care Kanda fi trimisese din sat la un trib vecin – de sigur cu gândul ca să fie omorâţi acolo – i-am adus înapoi în noaptea trecută. Acum se împrăştiaseră în jurul satului lui Pongo şi se putea să avem o izbândă hotărâtoare daca încercam un atac general.

Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Să ne furişăm înainte pană vom putea vedea satul. Abia atunci vom fi în măsură să luăm hotărârea dacă putem da un atac sau nu.

Porniram pe poteca îngustă, mereu cu ochii în patru, de teama vreunui atac viclean. Şi într-adevăr, de-odată se mişcară cu putere crengile din faţa noastră; eu cu Marian ridicarăm pistoalele, iar Kubang şi Ugo suliţele.

Două făpturi se strecurară din desiş şi, spre bucuria noastră, recunoscurăm pe Aika Şi Mtoro, cei doi dispăruţi, pe care Pongo mi-aduse în seamă.

Vorbiră cu însufleţire lui Kubang şi tânărul Negru se-ntoarse apoi spre noi, cu fata strălucitoare.

— Aika spune că Pongo făcut ţipăt de atac – zise el. Pongo aproape.

Ni se luă ca o povară grea de pe umeri, căci nu se putea ca mama să se fi înşela în privinţa glasului fiului ei. Dar atunci de ce nu se arăta prietenul nostru?

E drept că lucrurile se petrecuseră cu repeziciune. Atacul duşmanilor se dăduse tocmai când noi găsiserăm cadavrul pe care-l credeam al lui Pongo. Ceva neînţeles pentru noi, până în clipa de faţă, trebuie să se fi întâmplat.

Începurăm să alergăm mai repede pe poteca îngustă, căci nădăjduiam să dăm în curând de camaradul nostru. Deodată însă poteca se sfârşi şi ne pomenirăm la marginea luminişului în mijlocul căruia se, afla satul lui Pongo. Văzurăm îndată că acum nu era cu putinţă un atac, căci deasupra îngrăditurii înalte a satului, de jur împrejurul ei, ieşeau la iveală capetele apărătorilor. Un atac ar fi fost cu putinţă numai noaptea, deoarece acum am fi avut prea multe pierderi.

Abia ne arătaserăm, că şi începură să zboare săgeţi spre noi. Fireşte că răspunserăm îndată cu gloanţe de ale noastre care nu întârziară să-şi facă efectul, căci se auziră ţipete şi îndată dispărură capetele de pe partea dinspre noi a îngrăditurii.

— Nu crezi – îl întrebai pe Marian – că dacă am ţine sub foc partea aceea a gardului unde e poarta de intrare, prietenii lui Pongo ar putea da năvală?

— Eu unul n-aş vrea să mă amestec în treaba asta – răspunse prietenul meu – căci am da de bucluc cu autorităţile belgiene. Ce fac băştinaşii între dânşii nu ne interesează, noi dăm o mână de ajutor lui Pongo al nostru personal şi ne apărăm; când suntem atacaţi. Acesta e cel mai bun principiu pe care-l putem urma.

— Aşa e – încuviinţai eu – în această privinţă ai toată

dreptatea. Nici n-am putea lua comanda asupra noastră, căci Aika susţine doar Pongo mai e în viaţă. Aş vrea să ştiu, însă, cine e mortul din luminiş.

— Bănuiesc că s-a întâmplat o greşeală gravă acolo. Cu siguranţă că lovitura aceea de pumnal era hărăzită lui Pongo, ucigaşul s-a lăsat înşelat de o asemănare. Poate că atacul brusc al negrilor a fost dat numai cu scopul de a lua cadavrul de acolo.

— Atunci trebuie să fi avut un rang important în sat – îmi dădui eu cu părerea – poate a fost însuşi Kanda, care a căzut victima propriului său partizan?

— Deci, toată chestia de aici ar fi oarecum rezolvată – zise Marian – odată cu moartea lui, partizanii săi sunt pierduţi. Na cred să se mai împotrivească a recunoaşte puterea lui Pongo.

— Numai de s-ar arăta odată Pongo, zisei eu. Trebuie să ştie doar că ne şi aflăm aici, fiindcă nu se poate să nu fi auzit larma luptei.

— Dar nu ştim cum e situaţia de partea cealaltă a luminişului – răspunse Marian.

— Nici nu ştim dacă devotaţii lui Pongo au luat în primire posturile lor. Ia să-l întreb pe Kubang.

La întrebarea prietenului meu, tânărul negru stătu de vorbă cu Ugo, care, în urma acesteia, scoase câteva strigăte ciudate, cărora li se răspunse îndată. De la dreapta şi stânga se auziră întâi două, apoi patru glasuri, pe urmă chemările se repetară de jur-împrejur în pădure, până când răsunară în faţa noastră, din partea opusă a luminişului, ceea ce dovedea că oamenii lui Pongo încercuiseră satul.

Şi prin asta se adeverea şi bănuiala lui Marian că atacul brusc al duşmanilor se produsese numai cu scopul de a se transporta cadavrul negrului uriaş.

În aceeaşi clipă foşni tufişul lângă noi un trup uriaş se strecură prin frunziş şi înaintea noastră se ivi… Pongo.

Câteva clipe ne privirăm înmărmuriţi, apoi îi strânserăm mâinile plini de bucurie. Credinciosul nostru camarad făcu o mutră atât de încurcată, încât Marian zise în cele din urmă:

— Pongo, am văzut într-unul din luminişurile de aici un mort care semăna la trup aidoma cu tine. Înainte, însă, de a-l putea vedea la faţă, am fost daţi înapoi de duşmani. Am crezut că ai căzut jertfă vreunul ucigaş.

O licărire de emoţie lumină chipul uriaşului, apoi răspunse:

— Pongo recunoscător Massers. Massers spune că mort avut trupul meu? Atunci numai Kanda poate fi, Kanda atât de mare ca Pongo. Prieten de la Kanda omorât pe el, crezut este Pongo. Va fi

foarte bine, Massers.

Aşa dar, avusesem dreptate cu bănuiala mea. Era lesne de-nţeles groaza duşmanilor, când îşi dădură seama de greşeală.

— Şi, acum vrei să ataci satul. Pongo? întrebă Marian. Sau crezi că duşmanii tăi vor încheia pace cu tine, de vreme ce Kanda e mort?

— Pongo nu ştie – răspunse uriaşul – Pongo vorbeşte cu ei.

Avea acum la mâna o suliţa pe care o luase de sigur, de la vreun mort. Merse vreo doi paşi spre luminiş şi strigă câteva cuvinte spre sat.

Cu băgare de seamă se înălţară câteva capete deasupra gardului, dar la vederea lui Pongo se făcură nevăzute fulgerător.

Uriaşul strigă din nou şi în cele din urmă se ivi capul unui Negru bătrân, care răspunse cu glas tremurător.

Convorbirea dintre Pongo şi bătrân nu ţinu mult. Deodată apăru alături de bătrân jumătate din trupul unui negru înalt şi vânjos, care zvârli fulgerător şi cu toată puterea o suliţă asupra lui Pongo.

Mulţumită numai săriturii de panteră pe care o făcu, prietenul nostru scăpă să fie atins, dar încă pe când sărea zvârli suliţa să în duşmanul viclean. Fierul greu şuieră prin aer şi se înfipse adânc în trupul negrului, care se rostogoli, scoţând un răcnet asurzitor.

Pongo, însă, puse mâna pe suliţă care se înfipsese în pământ lângă el şi se dădu repede înapoi. În sat se stârni acum o larmă sălbatecă. Ochii lui Pongo fulgerară de mânie şi, întorcându-se spre noi, scrâşni:

— Oameni proşti, nu vor pace. Maku, frate de la Kanda, făcut căpetenie. Om rău şi prost.

— Atunci va trebui să dăm lupta – zise Marian – ce plan ţi-ai făcut, Pongo? Vrei să ataci direct? Sau poate ai de gând săi dai foc gardului?

— Foc nu bun răspunse uriaşul. Mărăcini prea ud. Pongo atacă noaptea, acum va fi prea mulţi morţi. Massers vine cu mine, arăt loc de tabără. Oameni de la Pongo veghează bine, duşman nu poate face nimic.

Avea dreptate, căci dacă urma şa dea atacul abia la noapte, n-avea nici un rost sa ne pierdem vremea pe aici. Pe de altă parte, puţină odihnă nu putea să ne strice.

Pongo ne călăuzi spre un tufiş încărcat cu flori mari, roşii ca focul. Dădu la o parte crengile şi ne făcu semn să trecem. Spre mirarea noastră ajunserăm pe o potecă îngustă şi curată, care mergea şerpuind din desiş. Îndărătul nostru veneau Aika, Mtoro, Kubang şi Ugo. Pongo se strecură pe dinaintea noastră şi o luă

Înainte.

Merserăm vreo jumătate de ceas spre inima pădurii. Liniște desăvârşită domnea aici şi nici măcar un ţipăt de animal nu se auzea.

Cufundat în gânduri fui întrerupt de-odată ide o privelişte neaşteptată. Ne pomenirăm brusc într-un luminiş, la care nici nu m-aş fi gândit că ar putea exista aici, în mijlocul pădurii seculare.

Locul era încântător, cu iarba-i înaltă şi verde, cu forma-i rotundă, împrejmuit de copaci înalţi şi negri. Dar frumuseţea locului era un râuleţ ce străbătea luminişul, cu o apă limpede ca cristalul.

Peşti mari se zbenguiau într-însa şi ne-am fi putut hrăni din ei multă vreme. În mijlocul luminişului, alături de pârâu, un tamarind uriaş îşi întindea ramurile mari şi stufoase.

Luminişul acesta era un loc minunat de tabără, căci copacul din mijloc arunca destulă umbră ca să dea răcoare la cel puţin treizeci de oameni. Distanţa de la el până la marginea pădurii era de vreo patruzeci de metri în toate direcţiile, astfel că duşmanii noştri nu s-ar fi putut apropia neobservaţi.

Pongo privi mult timp la copac apoi ne zise, văzând căutăturile noastre uimite:

— Pongo trebuie vede dacă Simba acolo. Place la el mănâncă sub copac.

Simba – adică leu. Încăodată aveam prilejul să ne dăm seamă că frumuseţile Africii îşi au şi neplăcerile lor. Nu era de fel plăcut să-ţi alegi un loc de odihnă unde veneau leii să se adăpostească.

În vreme ce mă gândeam la asta, Pongo sfârşise cu examinarea în care se adâncise, dădu din cap şi zise doar:

— Totul bine, veniţi, Massers!

Dacă ar fi cercetat cu băgare de seama şi crengile copacului, ar fi fost cruţat de o luptă grea şi primejdioasă.

II.
UN DUŞMAN PRIMEJDIOS.

MĂ UITAI CU ADMIRAŢIE DUPĂ PONGO, care se-ndreaptă spre copac, înaintea noastră.

Când fu aproape de tot, rămase de-odată locului şi adulmecă aerul, ca un câine de vânătoare. În acelaşi timp făcu un gest poruncitor spre noi, dându-ne de înţeles să ne oprim.

Ne-am supus îndată, dar avurăm prevederea să ne scoatem şi pistoalele, iar negrii ridicară suliţele. Purtarea lui Pongo dovedea că e vorba de primejdie, aşa că trebuia să fim cu băgare de

seamă.

Uriaşul negru părea să fi mirosit ceva. Clatină apoi capul cu ciudă, făcu un pas, dar îndată se opri iarăşi, ca să examineze iarba de jur-împrejur. În acelaşi timp. Ridicase suliţa pe care o avea în mână.

Fără îndoială că pe aproape se afla un leu, al cărui miros pătrunzător Pongo îl simţise. Iscodirăm şi soi cu privirea în jurune, nu zărirăm însă nimic.

Marian îmi făcu un semn şi se apropia În vârful picioarelor de Pongo. Vroia să-l ocrotească, dacă va fi să se ia la luptă cu primejdioasa fiară.

Făcui şi eu un pas, dar Pongo auzise şi făcu iar un gest atât de poruncitor încât ne oprirăm aproape fără voie.

Vârâi pistoalele înapoi la brâu şi luai puşca de pe umăr. Marian, însă, îşi păstră pistoalele lui.

Uriaşul continuă să stea neclintit, iscodind în jurul său, cu suliţa grea în dreapta ridicată şi adulmecând mereu aerul.

Clătină iar capul, pe urmă făcu încă un pas şi cercetă cu încordare terenul dinaintea sa. Eram agitat la culme şi aproape fără voie exclamai:

— Dar unde s-o fi ascuns duşmanul ăla? Pongo întoarse capul, enervat şi mişcarea aceasta – poate şi cuvintele mele rostite în şoaptă – provocară catastrofa – căci o catastrofă părea să fie în primele clipe. Kubang, care se afla îndărătul strigă deodată:

— Schita!

În aceeaşi clipă una din crengile tamarindului se mişcă şi trupul bălţat al unui leopard uriaş zbughi în jos, spre Pongo al nostru.

În momentul când răsunase ţipătul lui Kubang, Pongo ridică în sus capul şi văzu deasupra-i fiara; făcu singurul lucru ce-l putea face în situaţia de faţă: se aplecă fulgerător şi se aruncă în lături.

Fiara căzuse lângă el, pentru a se năpusti îndată asupră-i. Dar îi fu dat să afle că avea de-a face cu un potrivnic, pe care nu-l putea răpune atât de lesne.

Îndată ce atinse pământul, Pongo se rostogolise repede spre stânga, astfel încât laba uriaşă a leopardului nu-i făcu nici un rău, scormonind doar iarba şi pământul. Uriaşul se ridică fulgerător, dar şi fiara – care în sălbăticia şi setea ei de sânge, e, poate, mai primejdioasă decât un leu sau un tigru – se năpusti asupra lui.

Nu puteam interveni cu armele noastre, căci mişcările celor doi luptători erau de o repeziciune uimitoare. Şi-apoi, Pongo ştia el singur cum să se apere de acest duşman primejdios. Cu mâna stângă îşi smulse cuţitul de la brâu, în vreme ce cu dreapta zvârli suliţa în botul deschis al leopardului.

Fiara turbată sfărâmă în bucăţi, cu o lovitură de labă, lemnul tare, apoi se ridică în picioarele dinapoi şi căută să-şi doboare duşmanul.

Pongo se folosi acum de suliţa înjumătăţita ca de o sabie şi lovitura pe care o dădu cu partea ascuţită, nimeri gâtul leopardului şi zvârli în lături trupul greu.

Răgind înfiorător fiara sări iarăşi în sus şi se năpusti spre uriaş, dar Pongo se feri cu dibăcie. O nouă lovitură cu vârful suliţei nimeri în ceafa leopardului şi în aceeaşi clipă camaradul nostru se aplecă şi izbi şi cu enormu-i cuţit de spintecat rechini. Câştigase pe jumătate lupta, deoarece fiara scoase un horcăit, dovadă că era grav rănită. Asta n-o împiedecă, însă, să se năpustească iarăşi, ca să-şi sfâşie duşmanul.

Pongo era în mare primejdie, căci nu mai avea timp să se ferească. Rămase liniştit locului, pentru ca apoi să înfigă vârful suliţii în botul deschis al leopardului.

Lovitura fu atât de puternică încât animalul se poticni pe spate şi încă înainte de a cădea, Pongo se şi repezise spre el şi lovi iar cu cuţitul său.

Pe urmă se întoarse liniştit la noi, se aplecă şi-şi curăţi în iarbă cuţitul. Ştia că „diavolul” – „schiţa” cum numeau băştinaşii leopardul – nu-i mai putea deveni primejdios. Cuţitul său găurise inima fiarei, care se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase întinsă pentru vecie.

Lupta aceasta unică în felul ci, nu durase, totuşi, decât puţine minute. Ar părea de necrezut că Pongo scăpase nevătămat din încăierare şi totuşi aşa era. Se apropii râzând de noi şi zise:

— Massers, totul bine. Pongo bănuit Simba este aici, mirosit la el. Nu gândit la Schiţa. Schiţa nu bun, mai rău ca Simba. Dar blană de la el bun.

Spuse apoi câteva cuvinte către Kubang, Mtoro şi Ugo, după care Negrii începură îndată să facă pregătirile pentru un lagăr, adunând lemne şi săpând o groapă pentru foc.

Pongo se apropia de duşmanul răpus şi începu să-i jupoaie blana minunată. Îşi câştigase cu drept cuvânt trofeul, căci nimeni până la dânsul nu doborâse încă un leopard în acest chip.

Eu şi Marian ne duserăm lângă el şi-i zisei, căutând să mă scuz:

— Pongo, n-am făcut bine că am vorbit. Numai din pricina asta a sărit jos leopardul atât de repede.

Pongo se ridică şi mă privi mirat:

— Nu, Masser, bine aşa – zise el – altfel Schiţa ar fi sărit când Pongo ar fi venit mai aproape. Atunci Pongo nu fi putut învinge. Pongo mulţumeşte Massers.

— Lasă că ştim noi, Pongo. Prietenul Robert a provocat saltul leopardului prin aceea că a început să vorbească; poate că altminteri tot l-ai fi descoperit ascuns în copac. Dar mă bucur că ai scăpat neatins. A fost o luptă grozavă.

— N-a fost atât de rău, răspunse credinciosul nostru camarad. Schiţa nu atât de puternic.

În privinţa aceasta noi eram de altă părere, căci tocmai leopardul este, în lupta de aproape, un potrivnic foarte primejdios, prin îndemânarea şi vigoarea sa.

Pe drept cuvânt poate fi socotit drept animalul de pradă cel mai desăvârşit, căci ghearele lui se pot asemăna cu ale unui tigru – colţii lui sunt poate şi mai grozavi şi-apoi, el întruneşte în făptura lui, îndrăzneală, viclenie şi inteligenţă. E tot atât de frumos pe cât e de puternic, dibacii şi sprinten. Dar totul e întrecut la dânsul de setea-i nepotolită de sânge. Adesea un leopard ucide într-o singură noapte treizeci până la patruzeci de oi dintr-o turmă şi de aceea fermierii africani se tem de el mai mult decât de leu, care se mulţumeşte cu una singură.

Ne privirăm cu înţeles, apoi ne uitarăm la uriaş care jupuia cu multa îndemânare blana fiarei.

Pongo părea să fi întocmit aici totul pentru un adăpost de zi şi când mă uitai îndărăt văzui pe unul din oamenii săi venind cu raniţele noastre.

Înainte de a ne culca trebuia s-avem grijă şi de ale gurii. Mă gândeam că va trebui să ne mulţumim şi de data asta cu came uscată, când se iviră alţi doi negri, ducând o antilopă.. Nu mă mirai prea mult, căci tovarăşii credincioşi ai lui Pongo, care împresuraseră acum satul, trebuiau doar să trimită la vânătoare un număr de oameni deoarece, erau de hrănit vreo sută de guri.

Fratele şi nepotul lui Pongo, împreună cu Ugo, jupuiră antilopa, o spintecară, o spălară în râu, apoi începură s-o frigă încet deasupra focului cu doi negri, care ne aduseseră antilopa, târâră trupul fiarei în pădure, în vreme ce camaradul nostru începu să cureţe cu grijă partea dinăuntru a blănii.

Curând ceaiul fu gata şi carnea friptă. După ce mâncarăm cu poftă, ne întinserăm în iarbă şi adormirăm.

Mă trezii târziu după-amiază. Când mă ridicai, nu-l văzui nici pe Marian, nici pe Pongo. Aika, Mtoro şi Kubang dispăruseră şi ei – numai Ugo stătea la foc şi băga de seamă la cazanul cu apă.

Când văzu că mă trezisem, îmi întinse îndată o aşchie de lemn în care era înfiptă o bucată de carne friptă de curând. Întrebându-l prin gesturi unde erau tovarăşii, Ugo arătă cu mâna spre sat. Atunci mă liniştii şi începui să mănânc în tihnă.

După aceea nu ştiui însă ce să fac. Fără temei doar nu mă lăsaseră tovarăşii aici, cu Ugo de pază; aşa dar, se vede că aveau de gând să se înapoieze repede.

Dar peste puţin timp începui să mă plictisesc tot stând singur cu Ugo, cu care nu puteam schimba o vorbă.

Mă ridicai, deci, cu gândul să pornesc şi eu spre sat, ca să-i caut pe tovarăşi. Făcui un semn lui Ugo să mă urmeze, el însă clătină capul cu hotărâre şi încercă să mă oprească prin gesturi.

Înălţai din umeri, străbătui luminişul şi păşii pe poteca pe care ne condusese Pongo. Îndărătul meu auzii un strigăt speriat al lui Ugo, dar nici nu mă mai întorsei, ci porni mai departe, nepăsător.

Din păcate, când merseserăm spre luminiş, n-avusei grijă să bag de seamă împrejurimile. Şi deodată poteca aceasta mi se păru cu totul necunoscută – dar îmi spusei că nu putea fi alta, căci pătrunsesem prin acelaşi loc în pădure, pe unde ieşiserăm.

Eram pe drum de o jumătate de ceas, în vreme ce înainte toată calea nu durase mai mult decât atâta. Îmi spusei, însă, că poate atunci merseserăm ceva mai repede.

Deodată auzii îndărătul meu un zgomot care mă făcu să mă-ntorc fulgerător şi să trag pistolul de la brâu. Şi atunci văzui un trup mare, negru, dispărând în tufiş, la vreo zece paşi îndărătul meu.

„Ce să fi fost oare?” începui să mă întreb, îngrijorat. Negăsind însă un răspuns mulţumitor, pornii voiniceşte mai departe.

După puţin timp mă oprii iarăşi, căci acum dobândit convingerea că apucasem într-adevăr pe o potecă greşită.

Mă simţii străbătut de fiori. Fireşte, greşisem drumul! Buimăcit încă de somn, părăsisem luminişul mergând de-a lungul râuleţului, ci în unghi drept faţă de acesta.

Lucrul mi-ar fi bătut la ochi îndată dacă n-aş fi găsit şi acolo o potecă, care arăta la fel ca cea dintâi, începui să chibzuiesc şi mă încredinţai că trebuie să fi trecut de mult de satul lui Pongo, căci poteca ducea de-a dreptul, spre Răsărit, pe câtă vreme eu trebuia să apuc pe aceea care mergea spre Miază-zi.

N-aveam însă încotro – eram nevoit să mă întorc acum cât mai repede la luminiş. Poate ca în vremea asta tovarăşii mei se înapoiaseră. Făcui calea întoarsă şi începui să alerg îndărăt pe potecă.

În agitaţia de care eram cuprins, nici nu mă mai gândii la trupul negru care se ascunsese atât de repede de mine. Dacă-i aş fi fost cu ceva mai multă băgare de seamă, de multe necazuri aş fi fost cruţat.

Aşa, însă, trecui nepăsător pe dinaintea locului cam pe unde se

făcuse nevăzută umbra aceea – şi asta fu nenorocirea mea. Abia făcui doi paşi de locul cu pricina, când auzii îndărătul meu un foşnet puternic. Mă-ntorsei repede şi instinctiv făcui un pas înainte – dar potrivnicul meu fusese mai iute de picior.

E drept că izbuti să-mi duc mâna la revolver; văzui că mă aflam în faţa unui negru vânjos şi înalt – dar în aceeaşi clipă el zvârli cu mânerul suliţii în capul meu şi după o luptă scurtă, dar crâncenă căzui în nesimţire.

Totuşi, înainte de a-mi pierde cunoştinţa mai auzii de departe un strigăt al lui Marian, la care, după cât îmi amintesc, răspunsei prin alt strigăt.

III.
PRIZONIER LA DUŞMANI.

DEŞTEPTAREA NU FU PREA PLĂCUTĂ. Lovitura mă ameţise poate numai pentru câteva minute, dar cel ce mă atacase se folosise de vremea aceasta ca să mă lege cu brutalitate şi să-mi pună căluş cu propria mea batistă.

Începui să-mi dau scamă de situaţie. Vânjosul negru mă aruncase pe umeri ca pe un pachet uşor şi începu să alerge pe poteca îngustă, prin desiş.

Cu prilejul acesta faţa îmi fu biciuita de crengi şi zgâriată de scaieţi şi eu nu mă puteam apăra, deoarece mâinile îmi erau legate la spate.

Durerile din ce în ce mai mari mă îndemnară la o fapta disperată. Cu şoldul drept stăteau pe umărul drept al negrului, cu faţa în afară. Mâinile îmi erau lipite de gâtul lui şi când din nou un scaiete îmi trecu peste faţă, pierdui orice chibzuială, pusei degetele în jurul gâtlejului duşmanului şi strânsei cu toată puterea.

Dac-aş fi avut forţa lui Pongo, fără îndoială că l-aş fi lăsat în nesimţire pe negru. Aşa, însă, el râmase liniştit o clipă, apoi începu deodată să gonească înainte şi cu o furie grozavă mă izbi cu capul de un copac.

Fireşte că în aceeaşi clipa fui nevoit să-mi desprind mâinile din jurul gâtului său, scântei şi cercuri de foc îmi jucau pe dinaintea ochilor şi cu toată puterea luptai împotriva leşinului ce stătea să mă cuprindă.

Negrul, însă, porni liniştit mai departe.

Îmi încordai auzul în nădejdea că voi auzi vreun semn de viaţă al prietenilor mei. Dacă Marian auzise strigătul pe care eu îmi închipuiam că-l scosesem, atunci cu siguranţă că îmi vor lua

urma. Şi poate că izbuteau să-l ajungă curând pe negru care, cu povara lui, nu putea înainta prea repede.

Deodată el desfăcu crengile unui tufiş des, apoi începu să alerge aproape printr-un luminiş.

De jur-împrejur răsunau strigăte de prevenire şi de spaimă, văzui Negri făcându-şi loc printre tufişuri şi alergând în urma noastră, dar în acelaşi timp răsunară înainte-ne răcnete de triumf şi deodată începură să zboare pe lângă noi suliţi îndreptate spre negrii ce ne urmăreau.

Văzui apoi fulgerător în faţa mea gardul de mărăcini al satului, prin a cărui poartă pătrunse în goană negrul meu, pentru ca să mă azvârle apoi ca un buştean la pământ.

Pe jumătate ameţit de izbitură, mai auzi răcnete asurzitoare de triumf scoase din multe gâtlejuri. Aveau şi dreptul să triumfe, căci aveau în mine un ostatec de preţ.

Nu trecu mult şi fui iarăşi ridicat pe sus şi mă pomenii înaintea unui negru spătos, al cărui chip dovedea neîndurare şi cruzime. Mi se adresă în dialectul englezesc numit Pidgin:

— Masser prost, Masser va trebui moare dacă – Pongo atacă sat. Maku rămâne căpetenie.

Acesta era aşadar Maku, fratele lui Kanda.

EI strigă câteva cuvinte negrilor din jur şi imediat fui înhăţat şi dus în sat. În mijlocul satului se afla un teren mare – locul de adunare – pe care se înălţa obişnuitul „copac sfânt” din ţinutul Congo-ului. De trunchiul acestui arbore fui legat cu atâta brutalitate şi pricepere, încât nu vedeam cum aş fi izbutit să mă eliberez.

Maku orândui doi negri care se proţăpiră înaintea mea, sprijiniţi în lăncile lor şi nu-şi luară privirea de la mine.

Abia acum avui răgazul să chibzuiesc asupra situaţiei în care mă aflam. Făcusem o greşeală de neînchipuit părăsind aşa deodată luminişul din pădure şi această greşeală a mea se răsfrângea şi asupra lui Pongo, căci credinciosul uriaş nu va mai putea întreprinde nimic împotriva duşmanilor săi, deoarece mă ştia pe mine în puterea lor.

Încetul cu încetul mă liniştii şi atunci încercai cu mare băgare de seamă să-mi slăbesc legăturile. Îmi răsucii braţele încoace şi încolo, căci înainte de toate, ţineam să am mâinile libere. Nu-i vorbă, negrii mă legaseră cu o frânghie groasă în jurul pieptului, pe care o petrecuseră pe după copac – dar dacă izbuteam să-mi liberez mâinile, aş fi putut să-mi scot cuţitul şi să-mi tai funiile!

În beţia triumfului lor, negrii uitaseră să-mi ia armele – numai puşca şi-o însuşise Maku. Cu cele două pistoale ale mele puteam

nădăjdui să-mi croiesc un drum prin rândurile duşmane.

Mâinile îmi erau legate strâns de tot, dar, funiile – probabil împletite din fibre de cocos – se întinseră totuşi în urma neîncetatelor mele mişcări.

Într-un târziu slăbisem într-atâta legăturile de ia braţe, încât îmi căzură de pe mâini; le apucai însă repede, căci altminteri le-ar fi văzut paznicii.

Acum trebuia să fac o pauză până se va lăsa întunerecul; până atunci nu puteam scoate cuţitul de la brâu.

Câţiva negri se apropiară şi îngrămădiră vreascuri în apropierea copacului, apoi le dădură foc. Asta era o dovadă că în curând avea să se înnopteze şi, într-adevăr, nu trecură nici cinci minute şi se lasă întunerecul.

Rămăsei însă liniştit locului, căci se putea ca paznicii să-mi mai cerceteze odată legăturile; ci stăteau însă nemişcaţi şi mă priviră numai, lucru ce-l observai din scânteierea ochilor lor.

Abia peste un ceas fură schimbaţi paznicii mei. Cât despre mine, nu se interesa nimeni.

În clipa când negrii schimbară câteva cuvinte cu tovarăşii lor care veniseră să-i schimbe, dusei repede mâna la brâu, scosei cuţitul şi lipii tăişul de funia cu care eram legat în jurul pieptului. Începui să-l mişc foarte încet, milimetru cu milimetru şi simţii cu bucurie că funia ceda.

La eliberarea definitivă nu mă puteam gândi decât atunci când vor fi schimbaţi aceşti paznici, fiindcă abia atunci puteam tăia cu totul frânghia care-mi strângea pieptul – abia atunci mă puteam apleca pentru a tăia legăturile de la picioare şi să dispar apoi repede printre colibele apropiate.

Strigăte ce răsunară de la stânga mă făcură se-ntorc capul, acolo trebuia să fi poarta; de sigur că paznicii, pe care îi aşezase Maku în jurul gardului, descoperiseră ceva suspect.

Cu bucurie băgai de seamă că şi paznicii mei se-ntoarseră spre stânga şi clipa aceasta de neatenţie din partea lor o folosii spre a tăia cu o mişcare puternică, ultimele fibre ale funiei trainice. Funia căzu la pământ cu un zgomot slab.

Norocul meu fu că tocmai în momentul acela se iscă iarăşi gălăgie la poarta, astfel că paznicii nu auziră nimic.

Ei urmau să privească spre stânga, unde deodată, răsună un răcnet de moarte şi cei trei negri se întoarseră şi mai mult şi ridicară suliţele.

Mă aplecai şi-mi tăiai legăturile de la picioare. Apoi mă ridicai iar şi mă sprijinii de „copacul sfânt”, ca şi cum aş fi fost legat încă.

Tocmai la timp, căci unul din negri îmi aruncă o privire repede,

înainte de a se întoarce iar. Acum era momentul prielnic... Alunecai încetişor în jurul copacului, pe urmă porni cu paşi mari şi uşori prin uliţa dintre colibe.

Abia dispărusem în întunerec, că se auzi dinspre copac un strigăt de furie, repetat de două ori. Aşa dar, paznicii descoperiseră fuga mea. Trebuia deci s-ajung cât mai repede dincolo de gardul de mărăcini.

Nu era greu să-mi închipui ca de jur împrejur, pe locuri înălţate, erau paznici care urmau să dea de veste apropierea duşmanului. Deocamdată se mai auzea zarvă dinspre poarta mare, dar şi în mijlocul satului se stârnise acum însufleţire; acolo erau însă mai mult glasuri de femei.

Nu trebuia să mă apropii prea mult de gard; cu siguranţă că paznicii de acolo prinseseră de veste de fuga mea şi nu se putea să nu mă recunoască, în îmbrăcămintea deschisă pe care o purtam.

La gândul acesta îmi spusei că trebuia neapărat să-mi fac rost de vreo pânză de culoare închisă cu care să mă acopăr, făcându-mă de nerecunoscut.

După cum am amintit mai sus, negrii nu-şi luaseră osteneala să mă scotocească prin buzunare. În mâna dreaptă ţineam pistolul, hotărât să-mi vând cât mai scumpă libertatea. Cu stânga scosei lampa de buzunar, paşi spre intrarea celei mai apropiate colibe, trăsei cu urechea câteva clipe, apoi mă furişai înăuntru.

La lumina lanternei văzui coliba goală. Plimbând razele lămpii încolo şi încoace, descoperii ceea ce căutam: pe un culcuş de ramuri se aflau pături mari de culoare închisă.

Luai repede una şi mi-o aruncai pe umeri. Era de-ajuns de lungă ca să-mi acopere pantalonii până la jambiere.

Ieşit repede afară, dar în aceeaşi clipă ma lovi nas în nas cu o negresă. Ea scoasa câteva sunete nearticulate de mirare, întrebă ceva, după cât mi se păru, o împinsei însă repede în lături şi ma furişai în jurul colibei.

Abia când ajunsei la coliba învecinată femeia îşi regăsi glasul şi începu să strige cât o ţinea gura.

Acum trebuia să mă orientez repede, ca să-mi dau seamă unde mă aflu. Glasul puternic al negresei acoperi la început orice alte zgomote, dar când se văzu silită să facă o pauză scurtă, ca să mai răsufle, auzii iarăşi gălăgia de la poartă şi astfel îmi dădui seamă că mă aflam în partea stângă a satului, în apropierea gardului.

Trebuia doar să alerg drept înainte ca să ajung la celălalt capăt al satului. Atunci îmi amintii de spărtura pe care o tăiase Pongo în gardul înalt, ca să-şi libereze mama şi fratele.

De-odată zării la stânga mea o lumină de foc, care creştea repede. Curând recunoscui că mă găseam totuşi mai aproape de gard decât credeam – şi lumina focului venea din afară, dinspre luminiş.

Maku îşi dăduse seamă că trebuia să lumineze rariştea, până ce va răsări luna. Negrii zvârliseră într-acolo vreascuri, pe care le aprinseră cu ajutorul unei făclii aruncate peste ele. Pretutindeni în jurul satului se înălţau acum aceste focuri, ceea ce nu-mi convenea de fel, deoarece, îmi îngreuia mult fuga.

Păşii repede în umbra unei colibe, văzând doi negri care veneau. Spre nenorocul meu, cei doi dădură să intre în coliba lângă a cărei intrare stăteam eu.

Fireşte că mă descoperiră imediat şi mi se adresară. Însă în loc de răspuns eu o zbughii repede pe după colibă. Eram pentru moment în umbră, dar lumina focului de dincolo de gard devenea tot mai mare şi în curând nu mai puteam cuteza să sar de la o colibă la alta, căci ar fi trebuit să trec prin lumină.

Înainte de toate trebuia să mă car cât mai repede din locul unde eram, deoarece, cei doi negri care mă surprinseseră începuseră să alarmeze satul prin strigăte şi în acelaşi timp veneau unul de-o parte, altul de cealaltă parte a colibei. Sării repede spre coliba învecinată – dar văzui îndată că deocamdată nu puteam merge mai departe, căci îndărătul acelei colibe se afla un loc foarte puternic luminat, pe care observat câteva făpturi întunecate.

De acum, însă tot trebuia să mă ascund undeva, aşa că ma hotărî-i repede şi mă furişai în coliba din faţa căreia mă aflam. Rămăsei lângă acoperitoarea de blana care ţinea loc de uşă şi cu pistolul în mână, stătui la pândă.

Din fericire şi coliba aceasta părea să fie goală, fiindcă nu auzi nici un zgomot.

Totuşi se părea că negrii de afară nu socoteau cu putinţă ca eu să fi intrat în coliba, căci glasurile lor se îndepărtară repede.

În cele din urma se făcu linişte de tot afara şi atunci cutezai să-mi aprind lampa de buzunar. În aceeaşi clipă pricepui de ce negrii nu priviseră în această colibă şi nu le trecuse prin gând că aş putea fi acolo; intrasem în coliba „vraciului", a vrăjitorului satului.

Schelete de animale, oase omeneşti, ţeste, zăceau şi atârnau pretutindeni. Aici eram la adăpost cel puţin până ce proprietarul colibei venea acasă.

Abia mă gândii la asta, că şi auzii un zgomot ciudat care se apropia de colibă – ceea ce însemna că se înapoia vrăjitorul.

Atunci îmi veni o idee îndrăzneaţă; păşii repede spre perdeaua

care acoperea intrarea colibei, luai din perete o măciucă grea o aşa-numita *kirrie* – şi-l aşteptai pe vrăjitor.

Lampa de buzunar o stinsesem fireşte şi îmi reţinui chiar şi răsuflarea, ca să nu mă dau de gol. Auzii cum perdeaua e dată la o parte şi zgomotele ciudate, provenite de la obiectele de tot soiul cu care obişnuiesc să se împopoţoneze vrăjitorii negri, răsunară în imediata mea apropiere. În clipa când perdeaua acoperi la loc intrarea colibei, aprinsei iarăşi lampa.

În faţa mea stătea un negru vopsit şi sulemenit în chip hidos şi privea îngrozit, cu gura căscată, în lumina orbitoare. Nu trebuia să ţin seamă de nimic acum, căci era vorba de libertatea, ba poate chiar de viaţa mea, aşa că ridicai măciuca şi o lăsai să cadă cu putere în creştetul vrăjitorului.

Un ţipat – şi individul se prăbuşi la pământ ca lovit de trăsnet. Îl târâi repede în mijlocul colibei şi începui să-l dezbrac căci îmi făcusem planul... să fug din sat luând, înfăţişarea lui. Din fericire vrăjitorul era ceva mai gras ca mine, astfel căi putui îmbrăca hainele lui peste ale mele. Prea bine nu mă simţeau în ele – dar ce era să fac?

În fundul colibei descoperii nişte oale cu vopsea şi începui să-mi zugrăvesc faţa, după a victimei mele.

După aceea luai câteva funii groase, din care se găseau în colibă şi-l legai vârtos pe vrăjitor. După ce-i mai vârâi şi o cârpă în gură, mă simţii cu totul liniştit.

Acum trebuia să chibzuiesc cum să părăsesc satul. La poarta principală, nu mă puteam duce, deoarece, dintr-acolo se auzea, încă, din când în când gălăgie – dovadă că oamenii lui Pongo mai dădeau de lucru duşmanilor lor.

Aşa dar, nu-mi rămânea decât să mă furişez prin spărtura făcută de Pongo în gard. Lipii urechea de perdeaua ce acoperea intrarea colibei, apoi o dădui la o parte şi ieşii afară.

— Mai stătui în cumpănă câtva timp, pe urmă mă îndreptai spre partea dindărăt a satului şi păşii agale şi plin de demnitate printre colibe. Din când în când trecea câte o umbră pe lângă mine şi trebuie să mărturisesc deschis că atunci îmi simţeam inima zvâcnind şi duceam mâna la pistol.

În, sfârşit ajunsei la partea din dos gardului dar şi aici venea lumină de dincolo şi văzui făpturi negre îndeletnicindu-se să zvârle vreascuri în flăcări.

În asemenea împrejurări fuga mea nu la fel de uşoară şi începui să mă îndoiesc de reuşita planului meu. Mă gândi! Însă că peste puţin timp va răsări luna şi când razele ei vor scălda luminişul, focurile vor deveni de prisos, astfel că voi putea cuteza

să fug.

Şi deoarece mă expuneam aşteptând în locul acesta, mă hotărî să mă înapoiez la coliba vrăjitorului.

IV.
GREUTĂŢI DIN CE ÎN CE MAI MARI.

CÂND AJUNSEI ÎN APROPIEREA COLIBEI, zării deodată, lumină de foc, care apropia repede. Ar fi bătut la ochi dacă-mi iuţeam acum paşii, aşa că mersei liniştit şi plin de demnitate mai departe, deşi inima îmi bătea cu putere.

La vreo zece metri înaintea mea se iviră de-odată, între două colibe, şase negri, dintre care trei purtau făclii aprinse, iar ceilalţi târau între dânşii un om.

Cât p-aci să mă trădez printr-o exclamaţie, căci omul acesta, legat cu mâinile la spate şi care se zvârcolea din răsputeri, eră Kubang, nepotul lui Pongo al nostru.

Rămasei pe loc şi privit drept în faţă pe negrii care la vederea mea deveniră mult mai liniştiţi şi încetară să trăncănească.

Nu cutezau să-mi vorbească, ceea ce îmi era foarte plăcut. Ba nu îndrăzneau nici să mă privească! Trecută pe lângă mine cu prizonierul, care nici el nu mă învrednici cu o privire. Crezui la început că-l vor lega şi pe Kubang de copacul sfânt, dar se părea, că nu mai aveau încredere să facă asta, după ce eu le scăpasem de sub nas.

Spre bucuria mea îi văzui oprindu-se în fata unei colibe, legară şi picioarele tânărului negru şi-l duseră înăuntru. Doi din ei rămaseră în faţa colibei, iar ceilalţi patru: plecară.

Atunci născocii un plan îndrăzneţ: pe Kubang, care fusese luat prizonier numai pentru că ajutase la eliberarea mea, trebuia să-l scap. N-aş fi avut niciodată conştiinţa liniştită, dacă i s-ar fi întâmplat ceva tânărului negru.

De-aş fi ştiut numai cum trebuie să se poarte vrăjitorul unui trib de negri. Şi de-aş fi priceput dialectul care se vorbei în ţinutul acesta!

Ca să nu bată la ochi nu trebuia să rămân prea mult în locul unde mă oprisem şi pe de altă parte trebuia să întreprind ceva; de aceea porni încet spre cei doi paznici, care se holbau la mine speriaţi.

Din păcate, în apropierea colibei ardea un foc, care fusese aprins, de sigur, ca să pot fi prins eu. Dar trebuia să îndrăznesc şi pace!

Printre vopselele vrăjitorului găsisem şi vopsea neagră şi din

prevedere îmi înnegrisem mâinile cu ea. Astfel că acum putui cuteza să fac cu stânca o mişcare poruncitoare – dând de înţeles paznicilor să lase liberă intrarea – iar cu dreapta ţineam strâns pistolul sub haină.

Din fericire, însă, nu avui nevoie să măi folosesc de el, căci cei doi negri se dădură îndată în lături; iar eu intrai cu demnitate înăuntru.

Ţinui perdeaua în lături, până când putui vedea – la lumina focului de afară unde zăcea Kubang. Apoi o lăsai în jos, pomii repede înainte şi mă oprii când lovii cu piciorul trupul tânărului negru. Atunci ma aplecai spre el şi şoptii:

— Kubang, fii liniştit, sunt eu, Bertram. M-am eliberat şi mi-am pus vestmintele vrăjitorului. Îţi voi tăia legăturile şi va trebui să încercăm a fugi când se vor stinge focurile afară.

Scosei cuţitul, dibui trupul tânărului şi tăiai funiile cu băgare de seamă. Până acum Kubang nu scosese o vorbă din pricina luminii şi abia când se simţi liber, izbuti să îngâne:

— Oh, Masser, liber, foarte bine. Kubang fuge cu Masser. Masser repede taie coliba în dos, apoi cu Kubang merge în colibă la vrăjitor.

Sfatul său era foarte bun; el se putea face nevăzut, în vreme ce eu puteam părăsi coliba trecând pe sub nasul paznicilor. Poate că negrii vor crede că-l făcusem să pară cine ştie cum pe Kubang, când nu-l vor mai găsi în colibă.

Aceasta nu prea era bine construită. Se părea că e nelocuită, servind doar pentru prizonieri – un fel de închisoare, cum s-ar zice. Îmi fu deci uşor să fac o spărtură mare cu cuţitul în peretele din fund şi lucrai cu atâta băgare de seamă încât paznicii de afară nu puteau auzi nimic.

Nu trebuia să rămân prea mult în colibă, de aceea vârâi în mâna lui Kubang cuţitul meu, ca să aibă o armă la el şi ieşi, după ce şoptii:

— Vino repede la coliba vrăjitorului!

Paznicii nu cutezară nici de astă dată să se uite la mine şi pornii înainte plin de demnitate, ca să dispar în umbra colibei vecine.

Răsuflai oarecum uşurat când intrai în coliba vrăjitorului; după câteva clipe perdeaua fu dată la o parte şi Kubang şopti:

— Masser aici este?

— Da – răspunsei – vino repede înăuntru!

După ce tânărul negru lăsă perdeaua în jos, îmi aprinsei iarăşi lampa de buzunar şi cercetai în primul rând legăturile vrăjitorului, care se trezise şi se holba la mine cu ochi ce zvârleau fulgere.

Puteam să fiu liniştit, căci funiile ţineau, astfel că mă adresai lui Kubang şi-i zisei:

— Vroiam să ies prin spărtura pe care a făcut-o Pongo în gard. Dar asta o vom putea face abia atunci când se va ridica luna pe cer şi focurile se vor stinge.

— Masser are dreptate – încuviinţă Kubang – lună va fi îndată şi foc stinge. Masser păstrează haine vrăjitor?

— Da, cred că e mai bine aşa, fiindcă s-ar putea să întâlnim în drum locuitori ai satului.

— Da – răspunse tânărul – eu spune la Masser când duşmani vorbeşte la Masser.

Atunci Masser face tot ce zice Kubang.

— Bine – încuviinţai eu, uşurat – cred că, o vom scoate noi la capăt şi vom ieşi din sat. Pongo vrea să mai atace încă noaptea asta?

— Când soarele răsare – răspunse Kubang – atunci duşmani obosiţi de noapte lungă.

Nu era rău planul uriaşului negru.

Petrecurăm un sfert de ceas cam neplăcut, căci atâta dură până ce Kubang, iscodind pe afară, îmi dădu de veste că luna împrăştie destulă lumină şi focurile din rarişte deveneau tot mai slabe.

— Acum să pornim! hotărâi eu. Nu trebuie să pierdem nici o clipă. Ţine-te după mine; în felul acesta nădăjduiesc că negrii pe care îi vom întâlni se vor feri din calea mea şi te vor lăsa în pace. Haide!

Ieşii din colibă şi Kubang ma urmă. Din fericire nu era ţipenie de om acolo. Zic din fericire, căci ar fi bătut la ochi dacă ne-ar fi văzut ieşind împreună din temuta colibă.

Ne îndreptarăm spre partea din fund a satului, căutând să rămânem mereu în umbra colibelor.

În cele din urmă ajunserăm la gard. Cocoţaţi pe locurile lor înălţate văzui câteva santinele care priveau cu încordare spre luminiş, deasupra gardului. Tocmai lângă deschizătura făcută de Pongo şi care era acum astupată cu ramuri şi mărăcini, stătea un paznic.

Îmi dădui seamă că ne va fi cu neputinţă să îndepărtăm această piedică, de aceea rămăsei liniştit şi-i şoptii lui Kubang:

— Trebuie să sărim gardul, altminteri nu putem trece. E nevoie să înlăturăm santinela de colo şi de pe locul înălţat pe care stă el să sărim peste gard.

— Foarte bine, Masser – răspunse tânărul Negru – Kubang înlătură santinelă, mare duşman de la Pongo.

— Bine – încuviinţai eu – voi arunca de pe mine veştmântul vrăjitorului, căci mă împiedecă la sărit şi la fugă. Hai să ne apropiam!

Ne îndreptarăm cu băgare de seamă spre santinelă. Acesta aruncă o privire asupra noastră, dar întoarse repede capul când îl zări pe… vrăjitor. Păreau şi se teamă grozav de omul ăsta!

Stăteam acum îndărătul lui şi Kubang i se adresă cu glas slab.

Cu oarecare şovăială omul coborî de la locul său, mereu cu spatele la noi, dar nici nu ajunse bine jos că tânărul Kubang se şi năpusti asupra lui, îi astupă gura cu mâna stângă şi ridică dreapta în care avea cuţitul meu.

Eu mă îndepărtai puţin şi zvârlii de pe mine veştmântul vrăjitorului. În aceeaşi clipă auzii o căzătură înăbuşită şi pe Kubang şoptind:

— Repede peste *boma*, Masser!

La pământ zăcea trupul neînsufleţit al santinelei. Mă săltai în grabă pe platforma de crengi care îi servise de post de observaţie, mă prinsei de marginea gardului şi îmi făcui vânt. Gardul era înalt de vreo trei metri, dincolo era iarbă moale şi înălţa, astfel ca putui cuteza săritura.

Când fui dincolo, se şi auziră de la dreaptă şi stânga mea strigăte. Ma ridicai repede – căzusem în genunchi din cauza săriturii şi începui s-alerg cât mă ţineau picioarele, spre pădure. Auzii îndărătul meu o bufnitură înăbuşită, apoi glasul lui Kubang:

— Masser, repede de tot!

N-ar fi fost nevoie să mă îndemne, căci făceam şi. fără asta nişte sărituri de m-aş fi putut lua la întrecere cu un cerb. Alergam în zig-zag, deoarece şi începuseră să şuiere suliţele îndărătul nostru.

Când furăm la jumătatea drumului spre pădure, fulgerară împuşcături pe marginea acesteia, apoi urmară câteva răcnete pe gardul dindărătul nostru. Asta însemna că prietenii noştri descoperiseră fuga noastră şi ne veneau în ajutor.

În cele din urmă ajunserăm la marginea pădurii şi ne făcurăm nevăzuţi printre trunchiurile copacilor.

— Tu eşti, Robert? strigă Marian de la o mică depărtare. Care va să zică tot aţi izbutit să vă eliberaţi!

Mă strecurai printr-un tufiş spre prietenul meu şi când furăm faţă-n faţă ne strânserăm mâinile.

— Mare prostie am făcut – recunoscut făţiş – şi-mi pare nespus de rău că v-am căşunat atâta supărare – dar eram zăpăcit, crede-mă, atunci când am pornit spre răsărit, în loc s-o iau spre apus. De ce nu m-aţi trezit şi pe mine când aţi plecat?

— Erai cufundat într-un somn greu – răspunse Marian – şi mă gândeam c-o fi încă efectul loviturii pe care ţi-a dat-o gorila. De aceea l-am lăsat cu tine pe Ugo, cu care, din păcate, nu te puteai înţelege prin vorbă şi pe de altă parte nu cutezase să te oprească cu sila. Când ne am înapoiat noi, tu plecaseşi numai de vreo cinci minute. Fireşte că ne-am luat îndată după tine, te-am strigat, am auzit chiar un răspuns slab, dar era prea târziu. Tot alergând înainte am găsit casca ta colonială, dar pe cel ce te atacase nu l-am mai putut ajunge.

— Principalul e că suntem iarăşi liberi. Ah, Pongo, mă bucur din inimă că te revăd. Eşti supărat pe mine?

— Pongo foarte recunoscător Masser Bertram – răspunse uriaşul. Masser liberat Kubang.

— Păi asta a fost de datoria mea – răspunsei – căci din pricina mea a căzut el în mâinile duşmanilor.

— Masser foarte bine făcut – urmă Pongo – vrăjitor acum nu mai are putere. Pongo bucuros mult.

— Dar ce ai făcut? întrebă Marian, cu interes.

Îi povestii pe scurt aventura mea din sat şt prietenul meu râse din inimă când o auzi.

— Robert, ce-ai făcut tu e cum nu se putea mai bine – zise el apoi, cu admiraţie – în alt fel nici n-ai fi putut scăpa, sau să-l eliberezi pe Kubang. Şi are dreptate Pongo, acum vrăjitorul şi-a pierdut puterea dinainte, care a contribuit, de sigur, în mare măsura la aţâţarea tribului. Prin asta ni se uşurează şi nouă atacul, deoarece negrii au devenit acum cam şovăielnici.

— Kubang îmi spunea că Pongo are de gând să atace cu puţin înainte de răsăritul soarelui – zisei eu – cum aţi rânduit lucrurile?

— Pongo a învăţat pe vreo treizeci de oameni ai săi cum să folosească de arme de foc. Dintr-o ascunzătoare au pus mâna pe carabine militare minunate, precum şi muniţii din belşug. Aceşti treizeci de oameni au şi înconjurat satul şi ţin gardul sub foc, pentru ca nimeni să nu poată privi deasupra lui, sau să se folosească de arme. Noi, însă, ne vom apropia din toate părţile, în gard se vor face spărturi, poarta va fi deschisă, fireşte şi-apoi se va vedea dacă apărătorii au curajul să lupte până la capăt. Acum hai să dormim!

Mă simţeam foarte obosit şi-l urmai cu plăcere pe prietenul meu, care o luase înainte. El mă duse într-un loc ascuns, la câţiva metri numai de luminiş, unde desişul era atât de încâlcit încât de afară nu se putea vedea nici măcar reflexul focului în jurul căruia se aşezaseră Aika, Mtora, Kubang, Ugo şi Pongo.

După ce îmbucai ceva mă întinsei alături de Marian şi în curând

adormii.

V.
ATACUL.

FUI TREZIT DIN SOMNUL MEU ADÂNC. Focul ardea cu vâlvătăi, căzănelele cu ceai aburcau şi în aer se răspândea miros de came friptă.

— Mănâncă şi bea! – îmi zise Marian – ne aşteaptă poate o zi grea şi pentru unii va fi probabil, cea din urmă.

Zicând acestea privi îngrijorat la Pongo, care stătea liniştit la foc şi înfuleca dintr-o bucată de carne. Uriaşul îşi prinsese pe după, umeri blana leopardului şi făcea astfel o impresie sălbatecă. Când văzu privirile noastre aţintite asupra lui, râse şi clipi cu înţeles.

— Massers sfârşeşte repede! zise el apoi. Acuş face ziuă.

Aşa era, astfel că îmbucarăm repede carnea şi băurăm ceaiul fierbinte. După aceea Pongo se ridică şi noi îi urmarăm pilda. Mama uriaşului ne urmă şi ea, căci nu vrea să stea departe de lupta care se dădea pentru feciorul ei mai mic.

Printr-o spărtură îngustă, ascunsă, Pongo ne duse în luminiş şi arătă cu mâna spre tufişul măre în jurul căruia merserăm.

— Massers rămâne aici, zise el. Acum îndepărtează întâi santinelele de colo, apoi atacă.

Văzurăm nelămurit două puncte negre deasupra gardului; punctele acestea se mişcau, se făceau mai mari şi în cele din urma recunoscurăm lămurit trupurile de la mijloc în sus a doi negri, care priveau cu luare-aminte spre noi.

— Robert, trebuie să-i rănim, cu câte un glonţ în umărul drept! zise Marian.

Ridicată pistoalele, luarăm la ochi fiecare câte unul, apoi prietenul meu dădu o comandă scurtă şi când detunară împuşcăturile, amândoi negrii dispărură, scoţând urlete de moarte.

În aceeaşi clipă Pongo scoase răcnetul său de atac şi se năpusti prin luminiş spre poartă. Din toate părţile se iviră acum din desiş făpturi negre, care urmară pe conducătorul lor, fără a scoate, însă, vreun sunet.

În sat se stârni zarvă mare. Se auzeau ţipete de spaimă scoase de femei, porunci tunătoare, lumină de foc izbucni. Iarăşi se iviră puncte negricioase deasupra gardului, dar fură doborâte de puşcaşii de lângă, noi. Deasemenea din celelalte părţi ale satului detunau carabinele.

În vremea asta, Pongo ajunsese la poartă cu vreo douăzeci de oameni de-ai lui. Doi din aceştia târâseră după dânşii un trunchi de copac scurt, dar gros. Uriaşul înfipse suliţa să în pământ, înhaţă trunchiul, îi ridică deasupra capului, apoi îl zvârli cu furie grozava în poarta lata.

În clipa când aceasta căzu la pământ, Pongo sări înapoi, smulse suliţa din pământ şi o ridică cu braţul drept.

Negrii din sat se holbară ca încremeniţi la făptura lui Pongo, care cu blana-i de leopard, cu suliţa ridicata, făcea impresia unei fiinţe din alte lumi.

Deodată sări printre ei un negru uriaş, cu puşca mea în mâna. Acesta trebuia să fie Maku, căpetenia celor ce luptau împotriva lui Pongo.

Ridicai pistolul, dar Pongo mi-o luă înainte. Abia îşi zărise duşmanul, că scoase răcnetul său de atac, suliţa-i fulgeră în lumina soarelui, şuieră prin aer şi se înfipse în trupul lui Maku.

Cu un horcăit de moarte negrul zbură cu câţiva paşi înapoi, apoi se prăbuşi la pământ, zvârcolindu-se ca un şarpe.

Odată cu moartea şefului lor, ceilalţi negri păreau să-şi dea seamă ca totul e pierdut pentru ei. Nu cutezau să-şi ridice armele şi când Pongo, urmat de credincioşii lui, se năpusti spre ei cu cuţitul său enorm în mână, dânşii căzură în genunchi şi ridicară braţele.

Negrii de lângă noi, care trăseseră atât de bine cu carabinele lor, îşi părăsiră posturile şi, străbătând luminişul, se-ndreptară spre sat. Când o văzurăm şi pe Aika ieşind din tufişul ocrotitor, nu ne mai rabdă nici pe noi locul şi pornirăm! Repede spre poarta dărâmata. Pongo ne zări şi zâmbi şi zise:

— Totul va fi bine, Massers, Pongo stăpân acum.

Domnea încă neorânduială în sat, dar în curând intrară pe poartă toţi devotaţii lui Pongo, se împrăştiaseră printre colibe, îşi îmbrăţişară nevestele, goniră pe apărătorii de pana atunci pana la „copacul sfânt” şi făcură iar ordine.

Pongo se apropie de foştii săi duşmani şi le ţinu o cuvântare lunga şi înflăcărată. În cele din urma dobândirăm încredinţarea ca îi câştigase de partea lui. Când se împrăştiară ei, uriaşul ne întării părerea spunând:

— Totul va fi bine, Massers. Duşmani, prieteni acum, au fost înşelaţi de Kanda şi Maku. Pongo iarăşi stăpân, după ei Mtoro, când Pongo pleacă de aici cu Massers.

Devotamentul acesta al negrului ma mişcă adânc. Îşi redobândise puterea, se întorsese la ai săi – totuşi se simţea legat de noi.

— Pongo – i se adresă Marian – atât de repede vrei să pleci de lângă ai tăi? Crezi că nu se vor ivi iar turburări când mama şi fratele tău vor fi iarăşi singuri?

— Acum va fi linişte, căci Kanda şi Maku sunt morţi, răspunse uriaşul. Kanda colo în colibă, omorât de Maku, care crezut că este Pongo.

Avea dreptate camaradul nostru. Stăpânirea familiei sale nu mai era primejduită şi lui nu-i mai pria viaţa liniştită din satul său. Era obişnuit cu pericole, vroia să vadă alte ţări, alţi oameni.

Ne conduse la o colibă mare şi trainică şi zise:

— Casa lui Pongo, în care locuieşte acum Massers.

Marian se aşeza, se uita lung la bunul nostru camarad şi întreba deodată:

— Pongo, va să zică vrei într-adevăr să vii iarăşi cu noi? Nu vrei să rămâi la tribul tău, alături de mama şi rubedeniile taie?

Uriaşul se uită lung la prietenul meu, apoi zise cu glas potolit:

— Massers, Pongo nu rămână aici. Pongo urmărit mereu de fraţi, pentru că arată la chip ca Pongo (Gorila). Pongo merge cu Massers.

Ne închipuisem, noi asta. Din pricina înfăţişării sale era mereu ţinta batjocurii tuturor şi trebuie să fi căpătat mutra aceea grozavă în împrejurări cu totul deosebite. Faptul acesta ne fu povestit chiar de dânsul:

— Aika de la Pongo căzut când avut pe mine în pântece. Când eu născut, figură de Pongo. Toţi râde, dar Pongo devine stăpân totuşi. Alb rău duce apoi pe Pongo de acasă. Pongo trăit foarte prost, dar el se va răzbuna pe albi.

EI mai amintise într-un rând de chestia asta, dar numai în treacăt. Nu avurăm răgazul să-i cerem lămuriri, căci Kubang dădu buzna în colibă şi exclamă:

— Massers vine repede, Pongo, repede, în luminiş duşmani!

Asta era o surpriză foarte neplăcută.

În vreme ce ne năpustirăm afară, eu mai gândii îndată la soldaţii băştinaşi ai belgienilor, care mai fuseseră, odată în sat, ca să dea de noi.

În vremea asta poarta fusese aşezată la loc şi încuiată şi aceasta fu un noroc pentru noi, căci când privirăm deasupra gardului văzurăm luminişul înţesat de negri, aproape toţi înarmaţi cu puşti.

Câteva gloanţe şuierară, pe lângă capetele noastre şi Pongo ne lămuri îndată:

— Duşman este Sankura, căpetenie de la trib vecin. Are mulţi războinici, toţi împuşcă bine.

Nu prea era plăcută asta. Şi Pongo făcu o mutră serioasă, când urmă:

— Nu va fi bine, Massers, Pongo nu ştie dacă toţi oamenii rămâne credincioşi.

Da, aşa era, căci locuitorii satului, care fuseseră până atunci de partea lui Kanda şi a fratelui său Maku, vor pactiza, probabil, acum cu duşmanii.

Un gând îmi fulgera prin minte şi ma adresai prietenului meu:

— Mariane, s-ar putea ca „vraciul" să fie eliberat de un partizan al său şi săi aţâţe pe locuitorii satului împotriva noastră... Văd colo pe negrul aceia înalt care m-a atacat pe mine, apoi pe paznicii de sub nasul cărora am fugit împreună cu Kubang. Indivizii aceştia cu siguranţă că nu au gânduri bune faţă de noi.

— Drace, să ştii că aşa este – încuviinţa Marian – i-auzi, Pongo, ce facem cu vrăjitorul vostru? O mai fi legat?

— Pongo cercetează, răspunse uriaşul şi se pregăti să plece – dar nu mai fu nevoie, căci în aceeaşi clipă se şi ivi o trupă de vreo douăzeci de negri, în mijloc cu „vraciul" care îşi pusese iar veştmântul său fantastic şi-şi spoise faţa.

Se apropiau pană la un pas de Pongo, îmi aruncă o privire plină de ură, apoi începu să răcnească la camaradul nostru negru. Acesta ascultă în linişte izbucnirea vrăjitorului – dar când negrii ceilalţi aprobară prin strigăte şi gesticulări, ei ridică poruncitor mâna şi se făcu tăcere.

Spuse pe urmă numai câteva cuvinte, sari înainte, îl apucă de şolduri pe vrăjitor şi-l zvârli ca pe o minge peste gardul înalt care împrejmuia satul.

Negrii înlemniseră de spaimă, dar când Pongo le spuse ceva cu glas poruncitor, însoţit de un gest cu mâna, ei plecară încet cu capetele în pământ. Din când în când priveau pe furiş peste umăr spre gard, aşteptându-se probabil să-l vadă pe vrăjitor întorcându-se, ca să se răzbune pe Pongo.

După cât se părea, însă, „vraciul" se săturase de „zborul" acesta şi de afară auzeam exclamaţii de uimire din partea negrilor duşmani.

Pongo porni înapoi în sat şi ne zise:

— Massers vine cu mine, Pongo întreabă cine rămâne credincios la el.

Pe locul întins din jurul copacului sfânt el adună bărbaţii din sat şi le puse câteva întrebări, la care mulţi Negri răspunseră cu mutre încurcate. Când însă Pongo vorbi mai departe şi arătă cu mâna spre gard, vreo optzeci de oameni făcură stânga-mprejur şi se-ndreptară spre poartă! Oamenii părăsesc satul lui Pongo – ne

lămuri uriaşul – alţii ţin la Pongo.

Celor optzeci de bărbaţi îi se alăturară şi nevestele lor. Apoi Pongo se urcă pe una din movilele de lângă poartă şi se adresă duşmanilor. După oarecare ciorovăială strigă oamenilor săi o poruncă şi imediat poarta se deschise. Şirul lung al negrilor, cu soţiile lor, părăsiră satul într-o tăcere desăvârşită.

Prin aceasta puterea noastră slăbea, fireşte, dar era totuşi mai bine aşa, căci rămăsesem numai cu oamenii credincioşi.

După ce poarta fu închisă la loc, Pongo sări jos de pe movilă. La porunca lui, vreo treizeci de oameni înarmaţi cu puşti se împrăştiară în jurul gardului, urcară pe movile, unde se ghemuită şi doar din când în când priveau deasupra „*homei*".

Duşmanii însă vegheau şi asta puteam vedea din faptul că ori de câte ori se arăta un cap deasupra gardului, cădeau câteva gloanţe. Ne găseam într-o situaţie foarte proastă, deoarece duşmanii ne erau superiori atât ca număr, cât şi ca armament.

Marian îi spuse asta lui Pongo, apoi întrebă:

— Or să ne atace la noapte, oare?

Uriaşul răspunse, cu o linişte impresionantă:

— Pongo crede mai bine Massers duce acum la duşmani, Pongo vorbeşte cu ei. Altfel Massers pierduţi.

Marian râse doar şi răspunse:

— Nu, Pongo, de noi nu scapi tu atât de uşor. Mai bine să chibzuim cum ne putem apăra.

Dar evenimentele se desfăşurată mai repede decât ne aşteptasem. Se auziră deodată nişte sunete, care ne făcură, pe mine şi pe Marian, să ne privim speriaţi. Era ţăcănitul unei mitraliere.

Gloanţele zburau deasupra părţii stânci a gardului, aşa fel că paznicii postaţi acolo nu puteau cuteza să ridice capul.

— Fără îndoială că acum se vor apropia sub ocrotirea focului mitralierei – strigă Marian. Trebuie să-ncercăm însă să-i împiedecăm cu orice preţ.

Ne repezirăm la gard şi Marian începu să taie o spărtură cu cuţitul său. Dar nu trecură nici două minute, că se auzi un zgomot şi mai grozav decât ţăcănitul mitralierei.

Era vâjâitul unui foc mare. În clipa următoare limbi mari de flăcări se înălţat deasupra gardului. Duşmanii trebuie să fi îngrămădit mormane întregi de vreascuri lângă gard şi mărăcinii acestuia începuserăm să ardă cât ai clini din ochi.

Afară de asta, duşmanii de afară porniră să azvârle în sat torţe aprinse, care cădeau în toate părţile.

Marian lucra cu înfrigurare şi în cele din urmă izbutise să facă o

deschizătură mică, dar îşi trase repede braţul înapoi, căci chiar prin această spărtură strâmtă răbufni îndată o flacără.

— Pe partea cealaltă! strigă el. Se pare că au o singură mitralieră.

În vremea asta câteva colibe fuseseră cuprinse de flăcări şi numai glasul puternic al lui Pongo izbuti să liniştească pe loc locuitorii satului.

— Pe când străbăteam satul în goana. Mitraliera amuţi. Marian făcu o mutră foarte serioasă şi eu eram de asemenea îngrijorat. Într-adevăr, când ajunserăm la partea cealaltă a gardului, duşmanii. Începură să împroaşte şi aci cu gloanţe şi în curând se înălţară flăcări şi în partea asta.

Pongo strigă atunci o poruncă, apoi ni se adresă:

— Pongo pune să deschidă poarta. Trebuie fugim. Massers vine.

Aceasta era singura scăpare, deşi foarte primejdioasă. Pornirăm în urma uriaşului hotărâţi să ne vindem viaţa cât mai scump». Despre fuga noastră şi aventurile întâmpinate cu acest prilej, îţi voi povesti dată, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **LUPTA PENTRU PUTERE.**

În numărul următor:

FORŢE MISTERIOASE.

In Numărul următor:

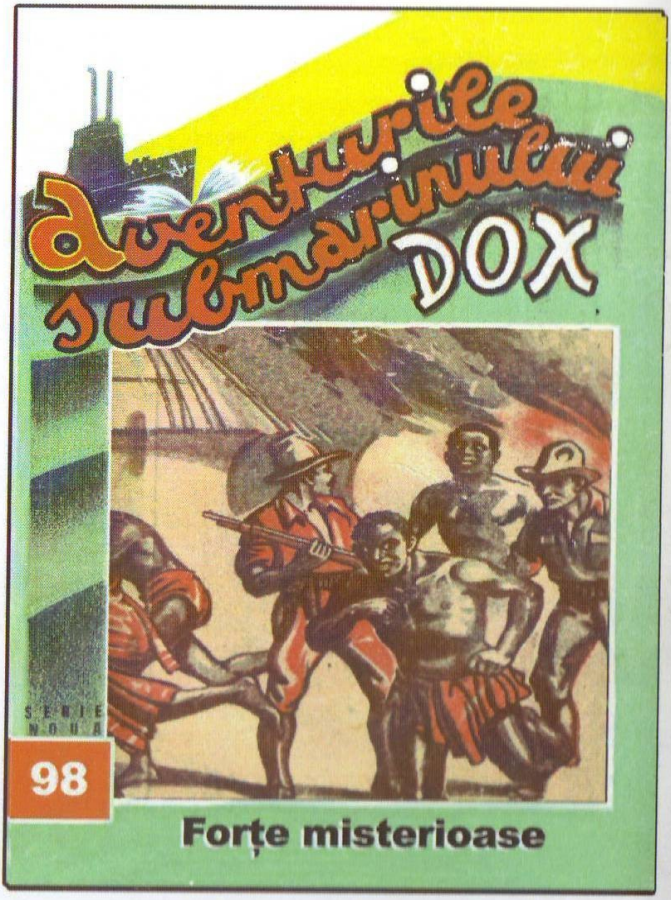

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro